

Gouda zet zich in voor
asielzoekers en vluchtelingen

“Hulp aan de vreemdeling aan de poort is vanzelfsprekend”

De diaconie van de Protestantse
Gemeente Gouda zet zich op
verschillende manieren in voor
asielzoekers en vluchtelingen.
“Huis en haard verlaten doe je
niet zomaar. Een steuntje in de
rug kan van grote betekenis zijn.”

Ahmed is voor het eerst bij de
taaloefengroep. Hij is pas een
maand in ons land en spreekt
al wat Nederlands. Maar het
werkblad dat op tafel ligt, is
lastig. “Gezins-her-eniging.” Robert spreekt
het langzaam en duidelijk gearticuleerd uit.
Een lastig woord, waarvan hij de drie delen
een voor een uitlegt, soms met hulp van wat
Engels. Vrijwilliger zijn in deze groep is soms
behoorlijk intensief, vertelt hij later. Maar hij
doet het graag, want hij wil graag iets kunnen
betekenen voor ‘onze nieuwe medelanders’.
Aan twee andere tafels is het niveau hoger.
Maar de regels voor d’s, t’s en dt’s blijken
lastig. “Ach, autochtone Nederlanders maken
hiermee ook veel fouten”, wordt vergoelijkend
gezegd.

Al ruim vier jaar komt de taaloefengroep bij
elkaar in kerkgebouw De Veste in Gouda. Eens
in de twee weken, ook in vakantieperiodes.
Een duidelijk ritme is belangrijk, aldus Aart
Both. Al vanaf het begin coördineert hij de
bijeenkomsten, samen met zijn dochter Hilde.
“Het is altijd weer de vraag hoeveel mensen
er komen, want ze hoeven zich niet op te
geven. Het gebeurt dus wel dat een deel van de
vrijwilligers na aanvang direct weer naar huis
kan.” Vandaag is het rustig, het komt ook voor
dat er tien of twaalf gegadigden zijn.

Aart Both

Wortelen en thuis raken

Het vluchtelingenwerk in Gouda is vooral vanaf 2015 van de grond gekomen, vertelt Both. “Er kwamen toen veel Syriërs naar ons land en er zou hier misschien een azc komen. De kerken wilden deze mensen welkom heten en er werden regelmatig gezamenlijke maaltijden georganiseerd. Vanuit de vluchtelingen zelf kwam de vraag: help ons met jullie taal. Eerst gebeurde dat bij mensen thuis, later vroeg ik me af of we hier niet iets konden organiseren.

De diaconie van de Protestantse Gemeente Gouda stelde vervolgens ruimte met koffie en thee ter beschikking.”

Moeten vluchten en op de vlucht zijn, hield Both al langer bezig. “Huis en haard verlaten is niet niks, dat doe je niet zomaar. Een steuntje in de rug kan dan van grote betekenis zijn, en is voor ons een kleine moeite. Gewoon er zijn voor mensen. Als ik hoor praten over ‘gelukszoekers’, denk ik: houd je mond toch, je weet niet waar je het over hebt.”

Binnen de taalgroep wordt zo mogelijk een-op-een gewerkt, mede omdat de niveaunderschillen groot zijn. Zowel spreken

als schrijven wordt geoefend. Tijdens de bijeenkomsten wordt geen lesmethode gebruikt, wel komen er werkbladen aan te pas die Both overal vandaan haalt. Dat voorkomt dat de vrijwilligers elke keer opnieuw zelf moeten bedenken waar het over moet gaan. Bij voorkeur wordt materiaal gekozen dat te maken heeft met het dagelijks leven in Nederland. “Daarmee draag je bij aan de inburgering.” Soms worden mensen die werk zoeken geholpen bij het voorbereiden van een sollicitatie, gewoon eens oefenen met een vrijwilliger die dat kan. Echt wortelen en thuisraken in den vreemde is lastig, weet Both. Ook daaraan hoopt de groep een bijdrage te leveren.

Taalbeheersing

In een zijzaal zit Hilde met Lien die in Syrië geboren is en hier al jaren komt. Het is vakantie, en daarom leert Lien haken. Ze zit op de havo, de volgende keer zal huiswerk weer het uitgangspunt zijn. Nederlands leren is eigenlijk niet meer nodig. Het is zelfs te horen dat Lien in Zuid-Holland woont. Maar het beheersen van een taal vraagt veel. Haaktermen uit het voorbeeldenboek worden uitgelegd en Hilde vlecht Nederlandse uitdrukkingen en gezegden door het gesprek. Zij heeft zelf een commerciële achtergrond,

“Huis en haard verlaten is niet niks, dat doe je niet zomaar”